Hän ei olisi koskaan uskonut näkevänsä mitään niin erikoista. Hänen edessää seisoi Lohikäärme, joka tapitti häntä vihreillä silmillään. Sillä oli vihreät hohtavat siivet, ja jotka hohtivat kirkkaina, kun auringonvalo osui niihin. Lohikäärme oli ainakin Kolme kertaa korkeammalla ja suurempi kuin Hän. Käärmeen häntä oli pitkä ja paksu. Siinä oli pieniä tummenpiä ja vaaloeanvihreitä raitoja. Lohikäärme ei päästänyt hänestä silmiään irti, kuin huomaisi jos hän liikkuisi milliäkään. Miten hän joutui tänne? . Mitä hänen pitäisi tehdä. Se varmaan voisi tappaa hänet noilla lyhyillä, mutta terävillä hampailla. Pilkkoisi hänet pieniksi paloiksi. Hän oli kovasti halunnut nähdä lohikäärmeen, mutta nyt hän ei ollut siitäkään enää niin varma. Hän oli kuullut tarinoita noista mahtavista siivekkäistä eläimista. Ja aina halunnut nähdä ainakin yhden lohikäärmeen. Lohikäärme käänsi päätänsä kuin ihmetellen tuota edessä seisovaa ihmistä, kuin hän olisi jotenkin erikoislaatuinen. Hänelle tuli olo ettei lohikäärme halunnut hänelle mitään pahaa. Joten hän yritti lähestyä sitä varovaisesti. Lohikäärme ei liikahtanut mihinkään, mutta kun hän meni niin lähelle. Lohikäärme kavahti kauemmaksi. Lopulta Lohikäärme lähti lentoon kuin se olisi maailman helpoin asia. Se lenteli kaarevasti ja Lauskeutui alemmas ja nousi taas. Vuorilla oli kylmä tähän aikaan vuodesta. Kukaan ei tiennyt häne lähteneen vuorille, koska hän tiesi, että päällikkö-Hänen äitinsä ei olisi antanut hänen lähteä. Hänen äitinsä oli määrätietoinen nainen, joka oli selvinnyt monista vaikeuksilta. Lohikäärme laskutui häne edelleen. Se taisi huomata, etttä hän katsoi sitä kunnioittvsti tuota vahvaa olentoa. He tiesivät ettei kumpikaan halunnut satuttaa toista. Hän ei kuitenkaan uskaltanut kosketta lohikäärmettä, koska hän pelkäsi, että se lentäisi pois. Hän otti makuutaljansa ja sytytti kivilla tulen. Onneksi tuli ei näyttänyt haittaavan lohikäärmettä vaan enimmäkseen rauhoitti sitä. Hän istuutui makualustaansa. Hänestä pitäisi tulla päällikkö hänen äitinsä jälkeen, mutta hän tiesi ettei hänestä tulisi päällikköä, koska hän rakasti seikkailua. Ei niin, että päällikkönä oleminen ei olisi seikkailua, mutta hän rakasti luontoa ja tykkäsi nukkua paljaan taivaan alla. Pienenä hän oli aina halunnut mennä ulos. Kylmälläkin säällä, mutta hänen ei ollut annettu. Muita lapsia piti hoputtaa ulos, muta hän oli aina ensimmäisenä. Hän ymmärsi tuota vihreää lohikäärmettä, joka tiesi luultavasti vapaudesta enemmän kuin hän itse. Käärme sai aina tehdä niinkuin itse halusi. Hän rupesi nukkumaan, mutta ei meinannu saada unta. Lopulta väsymys otti hänestä vallan ja hän nukahti täyteen hiljaisuuteen, jos lukuun ei oteta lohikäärmeen hiljaista hengitystä. Lohikäärme oli ajanut kaikki linnut pois valtavalla ruumiillaan. Aamula hän huomasi, että lohikäärme ei ollut niin kaukana hänestä. Se ei peläänyt häntä enää. Hän otti repustaan possunlihaa, sitten hän huomasi Vihreän lohikäärmeen anovan katseen ja heitti puolet lihasta sille. Pala näytti olevan sille pieni alkupala. Mutta hän uskoi, ettei lohikäärme söisi nälkäänsä häntä. Hei taas! Toivottavasti jaksoitte lukea tuon äsköisen novllin. Jatkoa tulee, jos te sitä haluatte. Itse olen tuosta novellista ypeä. Toiovottavasti tykkäätte ja haluatte tietää enemmän hänestä ja lohikäärmeestä. Niin kommentoikaa! Olen iloinen, kun olette jaksaneet lukea minun novellejani.